

РЕШЕНИЕ

№ 6741

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6494** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл. 26 и чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Г. Л. / GAVRILOVIC LAZAR, дата на раждане 07.01.1999 г., гражданство РЕПУБЛИКА С. срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-12659/30.05.2023 г., постановен от Директора на дирекция "Миграция"

-МВР. В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден в противоречие на материалния закон. Релевира се, че не е налице твърдяната от Директора на дирекция "Миграция" –МВР хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Моли за отмяна на оспорения акт и за присъждане на разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят чрез адв. Б., поддържа жалбата. Представя доказателства за заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Директор на дирекция "Миграция" – СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Ч., оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Излага съображения за законосъобразност на отказа на всички основания по чл.146 АПК. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, уведомена за оспорването, не изразява становище.

От фактическа и правна страна.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в рамките на предвидения в закона преклузивен срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.

По фактите:

Заявление с рег. № Г- 120/13.01.2023г., за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България е подадено лично от Г. ОВИЧ Л.. Към заявлението са приложени фотокопии на национален паспорт; удостоверение за раждане; удостоверения за раждане на възходящи роднини; удостоверение от [община]; свидетелство за съдимост; трудов договор, регистриран в НАП; нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване.

На 14.03.2023г. е извършена проверка от служители на дирекция „Миграция“, на адреса на който Г. Л. е деклариран в заявлението за предоставяне на право на постоянно пребиваване, че пребивава.

В хода на проверката Г. Л. не е установен. Видно от докладна записка рег. № 5364р-7446/28.03.2023г. на адреса в [населено място], [улица], не са установени чужденци. Проведени са разговори със съседни, живущи на [улица], които заявяват, че къщата се обитава от С. Т., но не са виждали чужденци и не са запознати, чужденци да обитават имота. С оглед установяване местонахождението на чужденеца, служители на дирекция „Миграция“ провеждат телефонен разговор с майката на собственика - г-жа Ч., която не е запозната в къщата да живеят чужди граждани. Същата неколккратно е сезирана да предаде на сина си С. Т. да се свърже със служителите на дирекция „Миграция“, но до момента такава връзка не е установена. За изясняване на всички факти и обстоятелства по местопребиваването на чужденеца, служители на дирекция „Миграция“ се свързват с обслужващия територията на с. „В.“ полицейски инспектор, който категорично заявява, че в къщата на горепосочения адрес не живеят чужди граждани.

Жалбоподателя е представил трудов договор, регистриран в НАП. С оглед установяване дали сръбския гражданин работи на територията на страната е

извършена проверка от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ на фирма „Т.Ц.М. БАУ“ ООД, при която се установява, че във фирмата са назначени 31 броя чужди граждани, с цел получаване на документи за пребиваване в Република България. Информацията е предоставена на служителите на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ от собственика на дружеството г-н Т.. Същият отбелязва, че по препоръка на счетоводството, на работниците са начислени няколко работни дни, след което са пуснати в неплатен отпуск, но в действителност никога не са работили.

Междувременно, в резултат на извършени справки в АИС „Граничен Контрол“ се установява, че Г. Л. е напуснал територията на Република България на 13.01.2023г., непосредствено след подаване на заявлението за постоянно пребиваване, като до момента няма регистрирани последващи влизания на територията на страната.

Вземайки предвид посочените факти, административния орган, като е приел, че жалбоподателя е „представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“ от ЗЧРБ, е издал процесното решение.

От правна страна.

Акът е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция"-МВР. Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, в това число са изложени мотиви като фактически и правни основания. Препраща се към съответния документ, издаден в хода на проверката, което е допустимо с оглед пълнота при мотивиране на акта за спазването и на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец и в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Основният спор е по правилното приложение на материалния закон при издаването на процесния отказ - наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ – предоставен документ с невярно съдържание и декларирани неверни данни.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ отказва се предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Следователно, издаването на неблагоприятен за молителя акт е обусловено от алтернативната даденост на две фактически основания – представяне на документ с невярно съдържание или декларирани неверни данни.

Съгласно мотивите за отказа, налице са и двете хипотези, като Г. едновременно е

декларирал неверни данни относно адреса си в Р.

България в заявлението, и второ, към него е представил декларацията на Т., която съдържа неверни твърдения относно адреса, на която ще пребивава гаврилович в страната. В случая декларираните неверни данни са предоставени от жалбоподателя адрес.

Видно от Видно от докладна записка рег. № 5364р-7446/28.03.2023г. на адреса в [населено място], [улица], не са установени чужденци. Проведени са разговори със съседите, живущи на [улица], които заявяват, че къщата се обитава от С. Т., но не са виждали чужденци и не са запознати, чужденци да обитават имота. С оглед установяване местонахождението на чужденеца, служители на дирекция „Миграция“ провеждат телефонен разговор с майката на собственика - г-жа Ч., която не е запозната в къщата да живеят чужди граждани. При тези обстоятелства, правилен е изводът в оспорения отказ, че Г. използва адреса с цел заобикаляне на нормите на ЗЧРБ. При обстоятелствата по делото за напускане на страната на 13.01.23г. и влизане в страната непосредствено преди това, то е логичен изводът, че сръбският гражданин не е посочил в процесното заявление действителният адрес, на който пребивава в Р. България.

Изводът на административния орган, че посочения в заявлението адрес в Р. България следва да се прецени като деклариран неверни данни, следва да се приеме за обоснован и правилен.

При тези изводи, аргументите на жалбоподателя за обратното, са необосновани. Фактът, че жалбоподателят не е бил намерен на адреса при проверката на дирекция „Миграция“ не е от значение, както и че налице не е задължение за жалбоподателя да живее фактически на посочения от него адрес. Задължението за предоставяне на адрес Република България в процесното заявление е именно с цел лицето да може да бъде намерено на дадения адрес от държавните органи за извършване на необходимите проверки и потвърждаване на декларираните данни и обстоятелства, за връчване на уведомления, както е предвидено в чл.34, ал.3 ППЗЧРБ, за връчване на актове на административните органи.

При така установените обстоятелства по делото, Г. действително е посочил в заявлението си неверни данни относно адресът, на който ще пребивава, за същото обстоятелство е представил към заявлението си и декларация, с което се установява посоченото в отказа материално-правно основание по чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ.

При така изложеното, съдът приема, че оспореният по делото отказ е постановен и в съответствие с материалния закон и не е незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

В обобщение, при извършването то съда на длъжимата проверка почл.168 АПК, съдът не установи основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК по отношение на оспорения отказ. Жалбата е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на спора, поради своевременно направено искане, в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени разноски за юрисконсултско възнаграждение. В полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от закона за правната помощ и чл.143, ал.3 АПК .

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Г. Л. / GAVRILOVIC LAZAR, дата на раждане 07.01.1999 г., гражданство РЕПУБЛИКА С. срещу Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-12659/30.05.2023 г., постановен от Директора на дирекция "Миграция" -МВР.

ОСЪЖДА Г. Л. / GAVRILOVIC LAZAR, дата на раждане 07.01.1999 г., гражданство РЕПУБЛИКА С. да заплати по бюджета на Дирекция "Миграция" -МВР сумата от 100 лв.юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: